

[Bilgrav-Nielsen]

at vi Radikale også i denne situation har været en smule hårde. Det har noget at gøre med, at vi siden 1982 har været med til at bringe en synkende skude på ret køl, og vi har absolut ikke lyst til, at vi i løbet af et eller to finansår sætter alt det over styr, som vi har slidt og slæbt for i de sidste fem år. Det betyder også, at vi er nødt til at sige nej tak til forbedringer på det sociale område, pensioner og andre ting, som vi meget gerne så gennemført her og nu. Men det er altså baggrunden.

Så kan man altid sætte spørgsmålstegn ved, om dette finanslovsforlig kunne have været indgået med Socialdemokratiet til en lavere pris, om jeg så må sige. Det er muligt, at det ikke lod sig gøre. Men jeg er ret overbevist om, navnlig efter jeg har overværet Socialdemokratiets deltagelse i debatten i dag, at de er ikke gået ind i denne aftale, fordi de helhjertet står bag det, som jeg er enig med finansministeren om er det allervæsentligste i denne aftale, nemlig trepartsaftalen.

Jeg kan ikke komme til andet resultat, når jeg har lyttet til dagens debat og de socialdemokratiske indlæg, end at Socialdemokratiet er gået ind i dette for at redde sig selv over denne finanslovsafstemning. Der er intet, der tyder på, at Socialdemokratiet er parat til fuldt og helhjertet at bakke op bag det, som er den næste politiske nødvendighed, nemlig at trepartsaftalen kan realiseres, og det kan den kun, hvis vi 1, 2 eller 3 år står fast og sikrer, at der ikke kommer rente- og lønudvikling i Danmark, som ligger over udlandets, at det kommer til en større privat opsparing, at det kommer til en større indtjening i de danske erhverv, og at vi fortsat samtidig holder fast ved, at de offentlige udgifter skal holdes i ro. Det er den nødvendige forudsætning for, at trepartsaftalen kan føre til noget godt. Det var derfor, jeg tillod mig at sige, at dette er godt nok. Det er en spæd begyndelse, nu afhænger det helt af, om den politiske vilje til at bakke op og holde fast over en årrække er til stede. Jeg tvivler på den socialdemokratiske vilje.

Jeg vil til sidst sige, at jeg skal ikke anklage statsministeren for ikke at ville lytte til radikale råd. Det ville være helt forkert at komme med en sådan anklage, men under finanslovdebatten sidste år gav jeg faktisk det råd til statsministeren, at nu skulle det samme hold, regeringen og Det Radikale Venstre, også udarbejde fi-

nansloven for 1988, så ville det passe fint, om statsministeren efter afstemningen om finanslov 1988, det vil sige om få minutter, tog ordet og udskrev folketingsvalg.

Vel, det skal han nu ikke gøre, for han har gjort det lidt for tidligt. Det kostede et par mandater, og derfor er Folketinget i den situation, det er i nu. Det Radikale Venstre vil, uanset at Folketingets sammensætning er blevet besværlig, meget kraftigt opfordre ikke mindst Socialdemokratiet til, at man nu træffer det valg, som jeg tidligere på dagen opfordrede hr. Svend Auken til at træffe. Man kan ikke på én og samme tid gå ind i denne aftale og føre forhandlinger til anden side om en helt anden politik, som helt sikkert ikke vil betyde, at aftalen kan fastholdes over en flerårig periode.

Formanden:

Jeg har to noteret til korte bemærkninger, men jeg tager først de to ordførere, der har indtegnet sig. Så skal vi nok få korte bemærkninger bagefter.

Behnke (FP):

Den tale, som finansministeren holdt, var lige ved at være talen af den mand, der ønsker at blive statsminister for en flertalsregering med Socialdemokratiet. Der var ikke grænser for, hvor mange roser Socialdemokratiet skulle have for deres ansvarlighed og deres medvirken til både finanslovsforliget og andre forlig – nej, det hedder det jo ikke, det hedder forståelser.

Finansministeren havde en masse bemærkninger om, at man har været i stand til at holde igen, og at det var vigtigt, at man holdt igen. Det er den samme finansminister, som har givet hele den offentlige sektor et kæmpelønhop, som resulterer i, at man er nødt til at opkræve højere skatter og til at tage større lån for at være i stand til at finansiere de ekstra lønudgifter. De ting hænger altså ikke sammen, at man på den ene side påstår, at man vil holde igen, og samtidig køber sig til velvilje hos 900.000 offentligt ansatte.

På spørgsmålet om, hvorvidt der overhovedet har været tale om besparelser i den offentlige sektor, passer det jo ikke. Der er nogle små justeringer hist og pist, men i al den tid, den borgerlige regering har siddet, har der været tale om, at de offentlige udgiftsbudgetter er steget og steget og steget. Man kan selvfølgelig sag-